گزارش یک

با وجود اولویت برنامه‌های شهرداری برای توسعه حمل‌ونقل غیرموتوری اتفاق افتاده است

اصفهان؛ تنگنای پیاده‌ها، جولان خودروها

سمیه قنبری

هرچند اصفهان روزگاری نه‌چندان دور به شهر پیاده و دوچرخه شهره بود اما این روزها با وجود چاله‌های فراوان در سطح پیاده‌روها، دوچرخه‌سوار که هیچ، پیاده‌راه‌رفتن بدون دردسر و زمین خوردن در پیاده‌روهای خیابان‌های اصلی شهر آرزوی هر عابر پیاده اصفهانی است.

هرچند بنا به‌گفته مسوولان شهرداری اصفهان، توسعه حمل‌ونقل غیرموتوری یکی از اولویت‌های توسعه‌ای شهر است اما در عمل، آنچه این سال‌ها شاهد آن هستیم، توسعه حمل‌ونقل موتوری و حذف عابران پیاده از سطح شهر است. شاهد این ادعا هم به استناد آمار منتشر شده روی سایت شهرداری اصفهان، تحقق تنها ۲۳/۹۷درصد ساماندهی ترافیکی، پیاده‌روسازی و جدول‌گذاری و ایجاد مسیر دوچرخه از سال ۱۳۸۲ تا ۱۳۹۱ در شهر است. در حالی که بر اساس «برنامه اصفهان ۹۵» باید تا پایان برنامه، ۸۰۰ کیلومتر پیاده‌رو در اصفهان ساماندهی و مناسب‌سازی شود.

غلامرضا شیران، متخصص مهندسی حمل‌ونقل و ترافیک و آلودگی هوا، نسبت به این سیاست گلایه‌مند است و می‌گوید: «نه‌تنها در اصفهان بلکه در کل کشور توسعه حمل‌ونقل موتوری اولویت اول برنامه‌ریزان است.»

شیران می‌گوید: «وقتی توسعه حمل‌ونقل غیرموتوری اولویت است، ایجاد پیاده‌رو و پیاده‌راه‌هایی که عبور و مرور عابران را تسهیل کند در دستور کار قرار نمی‌گیرد. به‌طور نمونه، پیاده‌رو خیابان پنج‌رمضان که یکی از خیابان‌های جدید الاحداث در شهر اصفهان است، عرض پیاده‌رو برای آن تردد عابر پیاده مناسب نیست. دوچرخه‌سوار در طول و عرض خیابان گرفتار است و غیرممکن است که فرد معلول بتواند از این پیاده‌رو استفاده کند.»

این عضو شورای شهر با بیان اینکه هم اکنون کمترین توجهی به حمل‌ونقل غیرموتوری و عابر پیاده در شهر نمی‌شود، ادامه داد: «برای تغییر این تفکر باید شاهد یک رنسانس در اندیشه و ذهن برنامه‌ریزان شهرداری اصفهان باشیم.»

این عضو هیات علمی دانشگاه اصفهان با بیان اینکه به‌عنوان یک متخصص و عضو شورای شهر از عملکرد شهرداری‌های مناطق در «توسعه پیاده‌روها و ایجاد مسیر برای دوچرخه‌سواری ناراضی‌ام»، می‌گوید: «عابران پیاده در خیابان‌های چهارباغ، عباس‌آباد و نظر به‌جای دیدن زیبایی‌های شهر باید نگاه‌شان به زمین و پیاده‌رو باشد.»

محمود قلعه‌نویی، عضو هیات علمی دانشگاه هنر اصفهان نیز از دیگر کارشناسانی است که از طرح انتقاد دارد. او با بیان اینکه باید بین مفهوم «پیاده‌رو» و «پیاده‌راه» تمایز قایل شد، می‌گوید: «در شهر تاریخی اصفهان در بیشتر خیابان‌ها به‌ویژه در توسعه‌های جدید، فضایی با عنوان پیاده‌رو وجود دارد اما طبق تعریف و استاندارد با اطمینان می‌توان گفت با وجود اجرای پروژه‌های متعدد عمرانی طی چند دهه گذشته کمتر فضایی به معنی واقعی به عنوان پیاده‌راه ایجاد شده و عملا چنین فضایی وجود ندارد.»

این متخصص مهندسی شهرسازی می‌گوید: «اولویت ایجاد پیاده‌راه به‌عنوان بخشی از فضای شهری که در آن عابر پیاده ارجحیت دارد باید از راهبردهای اساسی شهر باشد. برای تحقق پیاده‌راه در فضای شهری لازم است بین طرح‌های جامع ترافیک شهری، پروژه‌های عمرانی، سیاست‌های حمل‌ونقل و برنامه‌های توسعه گردشگری شهر هماهنگی و همگرایی وجود داشته باشد که در حال حاضر اینچنین به نظر نمی‌رسد.»

قلعه‌نویی می‌گوید: «متاسفانه در اصفهان که شهری ایده‌آل برای پیاده‌روی است، غالبا شاهد توسعه حمل‌ونقل موتوری شخصی هستیم. در بحث بودجه و اعتبارات با وجود نیاز به توسعه حمل‌ونقل غیرموتوری، بخش قابل‌توجهی از بودجه عمرانی شهر برای پروژه‌های حمل‌ونقل موتوری هزینه می‌شود.» او با اشاره به وجود پیاده‌روهای موجود در شهر می‌گوید: «طی چندسال گذشته در بحث ایجاد و ارتقای پیاده‌روها اقداماتی صورت گرفته اما در این فضاها هنوز برای ایمنی، آسایش و امنیت عابر پیاده اقدام چندانی صورت نگرفته است. به گونه‌ای که عابر پیاده نمی‌تواند با احساس امنیت و آرامش در آنها تردد کند.»

این متخصص شهرسازی با بیان اینکه «باید سیاست‌های حمل‌ونقل در شهر به گونه‌ای باشد که به‌نفع اکثریت مردم باشد نه یک گروه خاص»، می‌گوید: با توجه به پتانسیل فرهنگی، تاریخی و گردشگری اصفهان شهرداری می‌تواند با اعلام فراخوان ایده‌ها و پروژه‌های مطالعاتی درخصوص ایجاد محورهای پیاده و پیاده‌راه را در شهر جمع‌آوری، بررسی و نسبت به اجرای آنها اقدام کند.»

به‌طور کلی، توسعه آمد و شد همگانی و به‌طور ویژه توسعه پیاده‌راه‌ها در شهر به تحقق عدالت اجتماعی خواهد انجامید، چراکه گروه‌های اقلیت از جمله کودکان، سالمندان و افراد معلول می‌توانند با آرامش، اطمینان و ایمنی به آن دسترسی داشته و از فضای عمومی شهر استفاده کنند. این در حالی است که غالب فضاهای فعلی شهر اصفهان فضاهایی به‌شدت تحت حاکمیت ماشین و ضد انسانی است. در فضاهای کنونی شهر تقریبا هیچ اقدام خاصی برای معلولان صورت نگرفته و به این ترتیب این قشر از جامعه از حضور در اجتماع محروم شده‌اند.

عباس صنیع‌زاده، متخصص شهرسازی نیز با اشاره به شکل‌گیری نهضت پیاده‌روسازی در شهر اصفهان، می‌گوید: «با وجود عزم شهرداری در ایجاد و توسعه فضای پیاده‌رو در شهر چند سالی است که تمایل به فعالیت در این بخش کم‌رنگ شده است.» صنیع‌زاده گفت: شاید مشکلات مالی و اعتباری سبب شده تا شهرداری نسبت به این بخش چندان توجهی نداشته باشد. هرچند بنا به‌گفته مصطفی بهبهانی، عضو شورای شهر اصفهان در سال ۹۲ شورا بودجه‌ای معادل ۱۰میلیاردتومان را در بخش هزینه برای پیاده‌روها تصویب کرده است که از این میزان قرار بود مبلغ هشت‌میلیاردتومان برای سازماندهی و مناسب‌سازی پیاده‌روها ویژه معلولان در اصفهان هزینه شود.

صنیع‌زاده درخصوص وضعیت فعلی پیاده‌روهای اصفهان می‌گوید: «البته در آن بخش از پیاده‌روها که در برخی گذرهای تاریخی و پارک‌ها این سال‌ها اجرا شده در استفاده از مواد و مصالح چندان دقت نشده است. به‌طور مثال در محدوده خیابان‌های نظر و خاقانی برای کفپوش پیاده‌رو از سنگ‌های قلوه‌ای استفاده شده است.» اینها مصالحی است که عبور و مرور را برای عابران پیاده مشکل می‌کند؛ آن هم در خیابان‌هایی که به دلیل وجود آثار متعدد تاریخی علاوه بر شهروندان اصفهانی روزانه محل گذر تعداد زیادی از گردشگران داخلی و خارجی نیز هست.

این متخصص شهرسازی با اشاره به مسطح‌بودن شهر و سابقه تاریخی پیاده‌روی و دوچرخه‌سواری شهروندان اصفهانی می‌گوید: توسعه نامناسب فضای شهری طی سال‌های گذشته سبب شده تا با وجود شرایط فیزیکی و طبیعی مناسب برای پیاده‌روی و دوچرخه‌سواری در شهر این سنت خوب کم‌رنگ شود.

صنیع‌زاده افزایش سطح تعاملات اجتماعی شهروندان، اطلاع آنها از اتفاقات روزمره شهر و شناخت بیشتر و بهتر شهر را از جمله مزایای اجتماعی توسعه پیاده‌رو و پیاده‌راه‌ها در اصفهان می‌داند و می‌گوید: «وقتی افراد پیاده در شهر تردد می‌کنند این امکان فراهم می‌شود تا با دیگران تعامل و گفت‌وگو داشته و از این طریق میزان مشارکت اجتماعی افراد در شهر افزایش می‌یابد؛ مشارکتی که سبب می‌شود شهروندان شهر خود را دوست داشته و با آن ارتباط بر قرار کنند.» این متخصص شهرسازی می‌گوید: تا رسیدن به این ایده‌آل در شهری که از لحاظ فیزیکی و سابقه فرهنگی از امتیاز خوبی برخوردار است، متاسفانه فاصله زیادی داریم.

شاید همین بی‌توجهی مسوولان شهری به نیاز شهروندان و اولویتشان به ماشین سبب شد تا پس از پیگیری‌های متعدد از طریق روابط عمومی شهرداری مرکزی اصفهان و روابط‌عمومی معاونت عمرانی شهرداری، هیچ مسوولی فرصت این را نداشته باشد که حتی برای چند دقیقه درخصوص اقدامات شهرداری در بحث پیاده‌روها برای مجموعه‌ای که تنها وظیفه‌اش خدمات‌رسانی به شهروندان است، گفت‌وگو کند. به نظر می‌رسد این انگیزه و ضرورت هنوز در مسوولان شهری ایجاد نشده است که برای توسعه یک شهر علاوه بر توسعه حمل‌ونقل موتوری و فراهم آوردن امکانات برای تردد خودرو باید برای شهروندان شهر هم به‌عنوان عناصر زنده و پویای شهر برنامه‌ریزی کرد.

۸۰۰ کیلومتر

بر اساس «برنامه اصفهان ۹۵» باید تا پایان برنامه، ۸۰۰ کیلومتر پیاده‌رو در اصفهان ساماندهی و مناسب‌سازی شود

۱۰ میلیاردتومان

در سال ۹۲ شورا بودجه‌ای معادل ۱۰میلیاردتومان را در بخش هزینه برای پیاده‌روها تصویب کرده است

وقتی توسعه حمل‌ونقل غیرموتوری اولویت است، ایجاد پیاده‌رو و پیاده‌راه‌هایی که عبور و مرور عابران را تسهیل کند در دستور کار قرار نمی‌گیرد. به‌طور نمونه، پیاده‌رو خیابان پنج رمضان که یکی از خیابان‌های جدید الاحداث در شهر اصفهان است، عرض پیاده‌رو برای آن تردد عابر پیاده مناسب نیست. دوچرخه‌سوار در طول و عرض خیابان گرفتار است و غیرممکن است که فرد معلول بتواند از این پیاده‌رو استفاده کند. برای تغییر این تفکر باید شاهد یک رنسانس در اندیشه و ذهن برنامه‌ریزان شهرداری اصفهان بود.

۲۳/۹۷ درصد

به استناد آمار منتشر شده روی سایت شهرداری اصفهان، تحقق تنها ۲۳/۹۷ درصد ساماندهی ترافیکی، پیاده‌روسازی و جدول‌گذاری و ایجاد مسیر دوچرخه از سال ۱۳۸۲ تا ۱۳۹۱ در شهر است

۸ میلیاردتومان

در سال ۹۲ قرار بود مبلغ هشت‌میلیاردتومان برای سازماندهی و مناسب‌سازی پیاده‌روها ویژه معلولان در اصفهان هزینه شود

گزارشگر «شرق» در همه جای ایران باشید

سوژه‌ها و گزارش‌های خود را برای ما به ایمیل sharghline@sharghdaily.ir بفرستید یا به شماره ۳۰۰۰۴۶۹۹ پیامک بزنید یا با ۸۸۶۴۰۲۶۰ تماس بگیرید. «شرق» با کمک شما خواندنی‌تر می‌شود.

گزارش دو

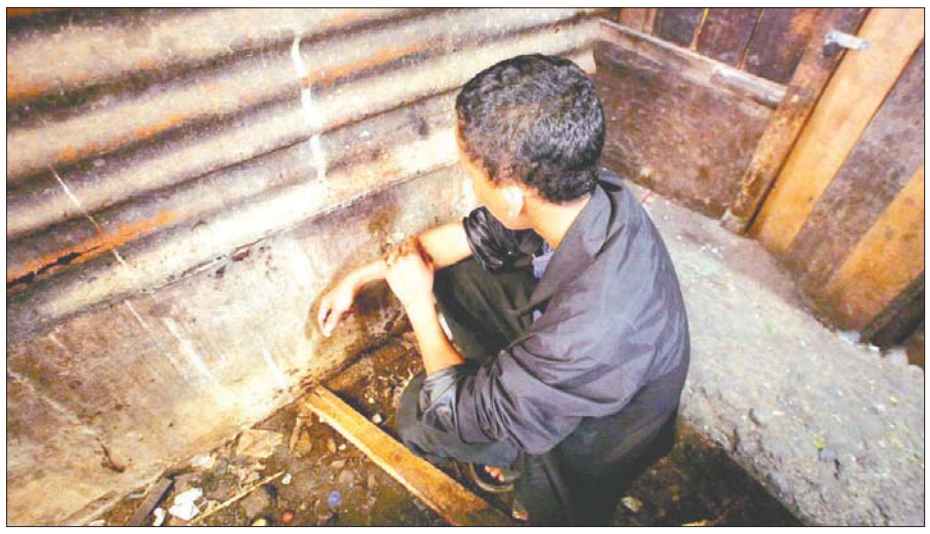

مهیار از ۹سالگی مخدر مصرف می‌کند

بروم جایی که مواد نباشد

سیاوش پورعلی

روی مبل نشسته و دستانش را دور ساق‌های پا گره کرده و چانه‌اش را به کاسه زانوها چسبانده بود؛ با چشمان سبزش بر دیوارهای اتاق پی چیزی می‌گشت. آبی به زیر پوست نداشت و رگ‌های سبز بیرون‌زده از ساعدش خودنمایی می‌کرد، رنگ پوست ساق‌پایش با صورتش کاملا متفاوت به‌نظر می‌رسید و این تغییر رنگ، باید بر اثر تابش مستقیم آفتاب به‌وجود آمده باشد. کم‌حرف و دمق به نظر می‌رسید گویی از چیزی یا جایی دلخور است و می‌خواهد چیزی بگوید؛ چیزی که باید کسی بشنود.

مهیار نوجوان است؛ نوجوانی که ۱۵-۱۴سال بیشتر ندارد ولی روزهایی را در زندگی تجربه کرده که شاید افراد بالغ هم تجربه نکرده باشند. به‌هیچ‌عنوان ابعاد بدنش به کمپ ترک اعتیاد نمی‌آمد ولی آنطوری که خودش می‌گوید، دوبار برای ترک اینجا آمده. مهیار نوجوانی است که شش‌سال است به هرویین اعتیاد دارد؛ یعنی از ۹سالگی موادمخدر مصرف می‌کند. او حتی جمعیت ایران را هم نمی‌داند یعنی کسی به او نیاموخته است.

نوجوان ۱۵ساله‌ای است که تا سوم ابتدایی بیشتر مدرسه نرفته، آمده به کمپ تا در ادامه زندگی، مخدر را از ذهن حذف کند؛ حالا خسته است و نمی‌تواند به این وضعیت ادامه دهد. بیش از یک‌سوم زندگی خود را موادمخدر مصرف کرده و در ادامه سال‌های زیادی را پیش‌رو خواهد داشت؛ سال‌های جوانی، بزرگسالی، میانسالی و... روزهای زیر فشار زندگی.

مهیار یکی از هواداران بایرن‌مونیخ است و وقتی که تیم محبوبش در جریان لیگ قهرمانان از گردونه مسابقات کنار رفت، بسیار شوکه شد و برای رهایی از این ناراحتی، ترجیح داد با مصرف مواد شکست را تسکین دهد. روایت می‌کند که اولین‌بار ۹ساله بوده که وقتی روی پاهای پدرش نشسته بود، پدر مقداری کراک به دهانش گذاشت و این اولین آشنایی مهیار با موادمخدر بود. با مصرف این مواد، حالتی جدید را تجربه می‌کرد؛ سرش گیج می‌رفت و دایم می‌خندید و رفته‌رفته همین حالت را تکرار می‌کرد تا اینکه هرروز دستش پی چیزی می‌گشت تا باز سرش گیج برود و بخندد.

در خانواده‌ای رشد کرده که یک برادر دارد و از وقتی که چشمانش را باز کرده، والدینش اعتیاد داشته‌اند و برادر بزرگش که دوسال با هم تفاوت سنی داشتند هم، ناخواسته به‌سوی اعتیاد گرایش پیدا کرده. ولی حالا برادرش یک‌سالی است که کنار گذاشته و محیط زندگی قبلی خود را ترک کرده و به پایتخت رفته تا زندگی تازه‌ای را آغاز کند؛ آنها در یکی از روستاهای اطراف رشت با اوضاع ناگوار اجتماعی و فرهنگی زندگی می‌کنند.

موادمخدر مورداحتیاجش را در خانه می‌یابد؛ روی یخچال، زیر تلویزیون، روی تاقچه، زیر فرش، روی پاهای پدر و... . مادر که او هم همزمان با مهیار برای ترک اعتیاد به کمپ بانوان رفته، بازنشسته است و مخارج زندگی را با حقوق بازنشستگی تامین می‌کند و زمانی که کسی خانه نباشد و مهیار بداند که مادرش چندروزی خانه نیست، کیسه بر دوش مشغول جمع‌آوری ضایعات پلاستیک و آهن از حاشیه اتوبان می‌شود و روز خود را می‌گذراند و در انتها، مبلغی را که از فروش ضایعات به دستش می‌رسد، با کمک دوستانش به موادمخدر تبدیل می‌کند تا از درد خماری به‌در آید. درد خماری یک نوجوان را مجبور می‌کند تا به هر کاری دست بزند؛ همانند یک معتاد بیست‌وچندساله برای گریز از درد خماری به‌دنبال یک‌تکه پلاستیک یا یک‌تکه آهن می‌گردد. برخی مواقع که اطرافیان می‌بینند که مهیار خمار است، اجازه می‌دهند که چند پک بزند تا کمی آرام شود؛ نوجوانی که هنوز بسیاری از حس‌های موجود را تجربه نکرده، از درد خماری می‌ترسد و درد پا و اشک چشم و... .

او گاهی به آینده هم فکر می‌کند و در آن، مهیار یک راننده تاکسی است و مسافرکشی می‌کند و فرزند دارد و تشکیل خانواده می‌دهد. البته هنوز هم معتاد است و موادمخدر مصرف می‌کند ولی حالا دوست دارد که ترک کند و دیگر مواد مصرف نکند. برود پایتخت و با برادرش در یک شرکت ساختمانی مشغول به کار شود و گذشته را فراموش کند. برود دنیا را بشناسد و زندگی را از چشمان یک فردی که تا دیروز یک مصرف‌کننده بوده ولی حالا دیگر چیزی مصرف نمی‌کند ببیند. برادرش دایما با او صحبت می‌کند و می‌گوید بعد از ترک، برود پیشش و با هم زندگی کنند. از پدرش چندماهی هست که خبر ندارد و مادرش هم که در کمپ بستری است، از اعضای خانواده فقط با برادرش در ارتباط است و به حرف‌هایش گوش می‌دهد و افراد همنشینش در کمپ که مهیار را به بازگشت به زندگی دعوت می‌کنند و با او بسیار در این خصوص صحبت می‌کنند و تا حدودی قانع شده که دیگر راه سابق را نرود، برود پی درس‌خواندن و برای جامعه خود مفید باشد، فکرهای منفی نکند و برای پاک‌زندگی‌کردن تلاش کند.

مهیار کمی بی‌حوصله شده و پاهایش را می‌مالد. با بی‌میلی صحبت می‌کند. می‌گوید: «من میتونم برم؟ خسته شدم، پاهامم درد می‌کنه، برم؟» مهیار پاکت سیگارش را که بین کش شلوارک و شکمش گذاشته است، بیرون می‌آورد و از اتاق خارج می‌شود. مسوول کمپ ترک اعتیاد می‌گوید: «چندروزی هست که ما او را آورده‌ایم اینجا. نمی‌آمد ولی با حربه‌های خاصی بالاخره راضی‌اش کردیم که بیاید. یکی، دوسال پیش هم آورده بودیمش، ترک کرد ولی وقتی رفت بیرون، بعد از چندروز دوباره شروع کرد به مصرف.»

مهیار می‌خواهد بعد از باخت تیم محبوبش همانند یک انسان عادی ناراحت باشد و با برد تیمش هم خوشحالی و شادمانی بدون مخدر را تجربه کند. تغییر به تنها هدف او برای زندگی تبدیل شده است. می‌خواهد شبی را در آرامش به خواب رود و صبح بدون فکر به اعتیاد تا شب سخت کار کند و وقتی به خانه می‌آید، دیگر روی یخچال، روی تلویزیون، روی تاقچه، زیر فرش، روی پاهای پدر و... خبری از موادمخدر نباشد و تن خسته‌اش را به دود نفرین‌شده نسپارد و آرام‌آرام زندگی کند.

جدول ۲۰۲۹ ■ طراح: بیژن گورانی

افقی:

۱ - از یاد بردن - از ساخته‌های سینمایی مطرح آلفرد هیچکاک ۲ – جامه کس سیه و دلق خود... نکنیم - پایتخت نیکاراگوآ - راز ۳ - تیراندازی - میانه بدن - روگردانی ۴ - جسمی – کهنسال‌ترین پیامبر - رنگ سوگواری ۵ - لرزانک - نیزه کوتاه - باشکوه و مجلل ۶ - بله آلمانی - رهبر حزب - آگاه و بیدار ۷ - ابزار سنگ‌تراشی - گرد آمدن - کشوری عربی در خاورمیانه ۸ - دسته هاون – حق مخالفت - زادگاه خواجه‌عبدالله انصاری ۹ - شهری در جمهوری‌آذربایجان - از سنگ‌های آذرین - محل اقامت خدایان یونان باستان ۱۰ – چشمک‌زن آسمان - آهسته و آرام - قومی ایرانی ۱۱ - فتوا خواستن - ذخیره - آدامس ۱۲ - نوعی نان فانتزی – نوعی قارچ - گذرگاه ۱۳ - حرف اول و آخر را در اداره می‌زند - موی گردن شیر - شکستنی ورزشی ۱۴ - جدید - موزه طبیعت و حیات‌وحش ایران - ابریشم مصنوعی ۱۵ - بیماری عفونی جانوران نشخوارکننده - نوعی گلبول سفید خون.

عمودی:

۱ - التهاب گلو در حلق - سنگ آسمانی - گرداگرد دهان ۲ - جنگ و نبرد - غیرمذهبی - اهل ساری ۳ - گاری - لیاقت ۴ - پای بند - بازی و سرگرمی - داغ و سوزان ۵ - پرخاش - ماشینی که کارهایی را به طور خودکار انجام می‌دهد - اسباب نواختن موسیقی ۶ - حس بویایی - شب سی‌ام آذر - مرکز مرکزی - چهره ۷ - نوعی هواپیمای مسافربری - گوشه‌ای در دستگاه چهارگاه - از شبکه‌های رادیویی پرمخاطب ۸ - قطره‌های ریز باران - از حروف یونانی – پلکان درشکه ۹ - ابزار برف‌روبی - پاره شدن گلبول‌های قرمز خون - قادر به تکلم نیست ۱۰ - مجرای خون - مبادا - افزایش دایم قیمت کالاها - رود آرام روسیه ۱۱ - گونه - از مذاهب مسلمانان - از باشگاه‌های معتبر فوتبال فرانسه ۱۲ - اداره‌ای از تشکیلات قضایی - نسخه تدوین نشده فیلم - صادق و بی‌ریا ۱۳ - از باشگاه‌های فوتبال اسپانیا - مجموعه وسایل آشپزخانه ۱۴ - پیشینیان - چاپلوس - فلزی برای گالوانیزه‌کردن آهن ۱۵ - مذکر - شتر قوی‌هیکل – رییس‌جمهور.

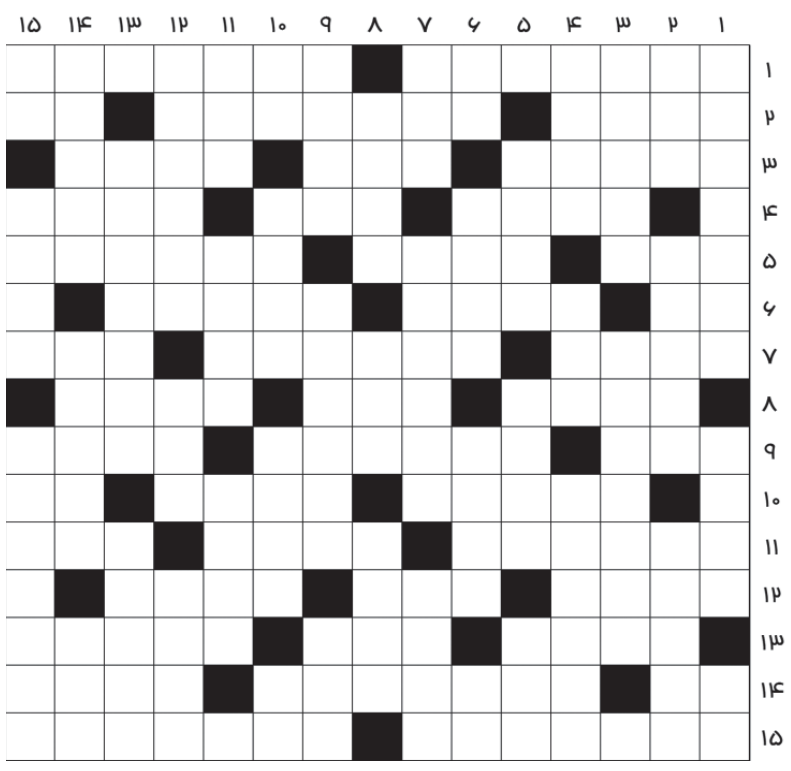

حل سودوکو سخت

۳	۹	۷	۸	۶	۴	۲	۱	۵
۴	۶	۸	۵	۱	۲	۹	۳	۷
۱	۵	۲	۳	۷	۹	۸	۴	۶
۸	۱	۳	۲	۹	۶	۷	۵	۴
۶	۲	۴	۱	۵	۷	۳	۸	۹
۵	۷	۹	۴	۸	۳	۱	۶	۲
۹	۸	۶	۷	۴	۱	۵	۲	۳
۷	۳	۵	۶	۲	۸	۴	۹	۱
۲	۴	۱	۹	۳	۵	۶	۷	۸

حل سودوکو ۱۰۲۵

۸	۲	۹	۷	۶	۳	۵	۱	۴
۳	۶	۱	۴	۵	۲	۷	۹	۸
۴	۵	۷	۹	۸	۱	۶	۳	۲
۹	۸	۵	۱	۴	۶	۲	۷	۳
۱	۴	۳	۲	۷	۵	۸	۶	۹
۲	۷	۶	۳	۹	۸	۴	۵	۱
۵	۹	۲	۶	۳	۴	۱	۸	۷
۷	۱	۸	۵	۲	۹	۳	۴	۶
۶	۳	۴	۸	۱	۷	۹	۲	۵

جدول ۲۰۲۸

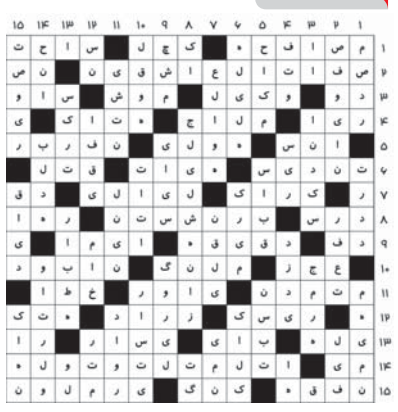

سودوکو سخت ۱۰۲۶

قانون‌های حل جدول سودوکو:

۱- در هر سطر و ستون باید اعداد یک تا ۹ نوشته شود. بدیهی است که هیچ عددی نباید تکرار شود.

۲- در هر مربع ۳×۳ اعداد یک تا ۹ باید نوشته شود و در نتیجه هیچ عددی نباید تکرار شود.

		۹		۴		۵		۳
		۴	۹			۶	۸	
			۱	۵				
۷	۶				۴			۵
		۲	۷		۱		۳	
			۲	۶				۸
۹			۴	۳				
		۳			۶	۲		
		۷	۸				۵	

سودوکو ۱۰۲۶

سودوکو

سودوکو Sudoku یک واژه ترکیبی ژاپنی به معنای عددهای بی‌تکرار است و امروزه به جدولی از اعداد گفته می‌شود که به عنوان یک سرگرمی رایج در نشریات کشورهای مختلف به چاپ می‌رسد.

	۴		۲	۸		۱	۵	
		۹			۳		۴	
		۱		۹	۴	۳	۲	۶
۶	۱	۲	۳	۷				
۷		۵			۸	۹		
۸	۹				۱		۶	
	۵			۳	۲	۶		
	۲		۶		۷			۸
	۷			۴		۲		